

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.II.20.599/2013/3. szám

A Szegedi Ítéltábla a **(pártfogó ügyvéd neve)** pártfogó ügyvéd által képviselt felperesnek - a dr. Fehérvári Béla ügyvéd által képviselt I. r. és II. r. alperesek ellen élettársi közös vagyon megosztása iránt indított perében a Kecskeméti Törvényszék 2012. szeptember 18. napján kelt 14.P.21.372/2009/92. számú ítélete ellen az I. r. alperes részéről 95. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T.

Az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja.**

Megállapítja, hogy a felperest a másodfokú eljárásban képviselő **(pártfogó ügyvéd neve)** pártfogó ügyvéd díját teljes egészében az I. r. alperes köteles viselni.

A feljegyzett 298 600 (kettőszázkilencvennyolcezer-hatszáz) Ft másodfokú eljárási illetéket az I. r. alperes köteles megfizetni az állami adóhatóság külön felhívására a Magyar Államnak.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S

A felperes és az I. r. alperes 1988. tavaszától 2002. szeptember 4-ig éltek élettársi kapcsolatban, amelyből **(születési dátum)-én (gyermek neve)** utónevű gyermekük született, aki jelen per II. r. alperese.

Az életközösség létesítését megelőzően a felperes a - perben nem álló személyek tulajdonát képező - **(település 1. neve, ingatlan címe)** szám alatti ingatlanon egy üzlethelyiséget épített, amelyben butikot üzemeltetett, majd az élettársak 1991. február 14-től azt átalakították, ott az I. r. alperes az egyéni vállalkozása keretében söntést működtetett. Az ingatlant 1992. november 12-én az I. r. alperes 1 200 000 Ft vételárért megvásárolta, amelyből 800 000 Ft készpénzként, míg a további 400 000 Ft pénzügyi kölcsönből került kifizetésre. A kiadott bontási, illetve építési engedély alapján a butik lebontásra került, majd azon az I. r. alperes vegyes bolt üzletet és söntés italüzletet alakított ki, arra 1997. november 25-én kapott használatbavételi engedélyt. Utóbb a vételár kifizetéséhez felvett **(O.)** kölcsönt az élettársak közösen fizették vissza. Az ingatlant az I. r. alperes 2009. július 1. napján 8 000 000 Ft -ért értékesítette.

Az életközösség megkezdését megelőzően az I. r. alperes **(település 2. neve)-enen**, majd **(település 3. neve)-án** dolgozott felszolgálóként, 1991. február 28-ig **(település 1. neve)**on italboltot működtetett.

A felperes tulajdonát képezte az élettársi életközösség létesítése előtt egy isaszegi zártkerti ingatlan, amelyet 1995. január 2. napján 150 000 Ft-ért értékesített.

Az együttélés idején az I. r. alperes az egyéni vállalkozásán túlmenően libatöméssel, disznóhizlalással, zöldségtermesztéssel, lótarással foglalkozott, majd 2001. áprilisától **(település 3. neve)**-án egy másik kocsmát is üzemeltetett. A felperes felszolgálói, árubeszerzői tevékenységet végzett a **(település 1. neve)**i kocsmában. A felek a közösen végzett mezőgazdasági termelésből származó terményeket a **((ingatlan 3. címe)..)** piacon, **(település 2. neve)**-en értékesítették. A szülési szabadság leteltét követően a felperes az I. r. alperes vállalkozásához árubeszerzői tevékenységet végzett és ellátta az adminisztratív feladatokat is.

Az élettársi kapcsolat kezdetén a felek az I. r. alperes szüleinél laktak, majd 1989-ben megvásárolták a **(település 3. neve)**-a, **(ingatlan 1. címe)** szám alatti tanyás ingatlant. A tanyát 1997-ben értékesítették, majd az eladási ár felhasználásával 1999-ben 700 000 Ft vételár ellenében megvásárolták a II. r. alperes részére a **(település 3. neve)**-a, **(ingatlan 2. címe)** szám alatti ingatlant holtig tartó haszonélvezeti joguk létesítése mellett. Az együttélés idején a felek a tanyát közösen használták, majd azt 2012. március 7-ig az I. r. alperes tartotta birtokban, ekkor azt a felperes és a II. r. alperes rendelkezésre bocsátotta. Utóbb a II. r. alperes az ingatlant értékesítette.

A felperes és az I. r. alperes 1999. februárjában 1 700 000 Ft vételárért megvásárolta a **(település 3. neve)**-a, **(ingatlan 3. címe)** szám alatti lakást, amelynek tulajdonjoga a felperes nevére került az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzésre. Az élettársak a téli időszakban ezt az ingatlant, míg nyáron a tanyát használták. Az életközösség megszakadását követően a **(ingatlan 3. címe lakás)** lakás a felperes birtokában maradt, annak tulajdonjogát utóbb az első házasságából származó gyermekére ruházta át.

A felek közös tulajdonát képezte a felperes nevére 2002. augusztus 15. napján megvásárolt **(település 3. neve)**-a, **(ingatlan 4. hrsz.-a)** hrsz.-ú szántó ingatlan, amelyet az életközösség megszakadása után a felperes tartott birtokában.

A felperes egy Suzuki Swift típusú személygépkocsit lízingelt 1998. évtől, amely az életközösség megszakadása után az I. r. alperesnél maradt, azt utóbb a felperesnek átadta. A gépjármű 580 000 Ft forgalmi értéket képviselt.

Az I. r. alperes 2002. október 10. napján vállalkozói kölcsönt vett fel az **(O.)** és Vidéke Takarékszövetkezettől a felperes készfizető kezessége mellett. A szerződés szerint a folyósított összegből a **(T.)** Rt. felé fennálló 243 434 Ft, a **(M.)** Ker. Kft. felé fennálló 450 161 Ft, valamint az adóhatósággal szemben fennálló 2 100 000 Ft összegű tartozás került kiegyenlítésre. A fennmaradó 2 206 405 Ft-ot a pénzintézet az I. r. alperes részére folyósította, egyidejűleg a **(település 1. neve, ingatlan címe)**, a **(település 3. neve)**-a, **(ingatlan 3. címe)** szám alatti ingatlanokra jelzálogjog, továbbá a bank javára elidegenítési és terhelési tilalom került bejegyzésre. A kölcsön teljes összegét - 7 781 535 Ft-ot - az I. r. alperes fizette vissza 2007. november 19. napjáig.

Az I. r. alperes vállalkozásának 2001. évi bevétele 9 804 472 Ft-ot, az év eleji nyitó készlet 2 089 000 Ft-ot, míg az év végi zárókészlet 2 502 500 Ft-ot tett ki. A vállalkozás ez évben

219 Ft veszteséget könyvelt el. 2002. évben a vállalkozás bevétele 4 400 648 Ft, a veszteség 894 062 Ft, a záró készlet 2 387 425 Ft volt.

Pf.II.20.599/2013/3. szám

- 3 -

Az életközösség megszakadását követően az I. r. alperes birtokába 770 800 Ft, míg a felperes birtokába 992 500 Ft értékű közös vagyoni ingóság maradt.

A felperes többször módosított keresetében az élettársi közös vagyon megosztását kérte, a szerzésben való közreműködés arányát 60-40 %-ban jelölte meg rá nézve kedvezőbben. Kérte a **(település 1. neve, ingatlan címe)** szám alatti ingatlanon fennálló közös tulajdon megszüntetését 22 000 000 Ft forgalmi érték alapulvételével akként, hogy az I. r. alperes az őt megillető 60 %-os tulajdoni hányadot 13 200 000 Ft megváltási ár és ennek 2009. július 1. napjától járó kamatai megfizetése mellett váltsa magához. Az I. r. alperes által működtetett presszó használati díjaként 2002. szeptember 4-től havi 40 000 Ft-ra, 2003. szeptember 4-től havi 52 500 Ft-ra, 2004. szeptember 4-től havi 55 000 Ft-ra, 2005. szeptember 4. napjától havi 57 500 Ft-ra, míg 2006. szeptember 4-től 2009. július 1. napjáig havi 60 000 Ft-ra és annak késedelmi kamataira tartott igényt. A presszó árukészletének ellenértékeként 1 500 000 Ft és ennek 2002. szeptember 4. napjától járó kamatai, ingómegváltás jogcímén 588 300 Ft és ennek az életközösség megszakadásától járó késedelmi kamatai megfizetésére kérte kötelezni az I. r. alperest. Állította, hogy az édesapjától örökölt 300 000 Ft készpénzt, ennek javára történő elszámolását kérte, és kérte az I. r. alperes kötelezését az édesanyja nevében nyilvántartott **...(forgrszám)** forgalmi rendszámú utánfutó kiadására 100 000 Ft értékben. A közös vállalkozás ellenértékének megtérítése címén 9 000 000 Ft-ra és ennek 2002. szeptember 4. napjától járó kamataira tartott igényt arra az esetre, ha az épület forgalmi értéke nem érné el a 22 000 000 Ft-ot. A II. r. alperes tulajdonát képező tanyás ingatlanon fennálló haszonélvezeti jogának ellenértékeként 2002. szeptember 4-től 2012. március 7-ig terjedő időszakra 1 425 000 Ft-ot követelt

Az I. r. alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Az élettársi kapcsolat fennálltát, annak időtartamát nem vitatta, ugyanakkor állította, hogy a szerzésben való közreműködésük aránya azonos volt. Hangsúlyozta, a **(település 1. neve, ingatlan címe)** szám alatti ingatlan a különvagyont képezi, annak forgalmi értéke mindössze 8 000 000 Ft, ezért kérte azt a vagyonmérlegből kihagyni, a felperes ezzel kapcsolatos használati díj iránti igényét elutasítani. Ez utóbbi kapcsán utalt arra, a felperes az ingatlant saját elhatározásából végleg elhagyta, egyebekben pedig a használati díj iránti igényét 2011-ben terjesztette elő első ízben, így arra legfeljebb ezen időponttól kezdődően, havi 24 000 Ft összegben tarthatna igényt. A presszó árukészletét illetően előadta, a mérleg szerinti árukészlet, valamint az éves forgalom mértéke nem arányos, az árukészlet értéke csak könyveléstechnikai adat, így fiktívnek tekinthető. A közös ingóvagyon értékét 8 300 000 Ft-ra tette, így a felperes birtokában levő ingóságok értékének figyelembevételével 227 650 Ft megtérítését vállalta. Vitatta, hogy a felperes különvagyonnal rendelkezett, míg az utánfutó kapcsán előadta, hogy azt az együttélés alatt értékesítették, a vételárat felélték. Ugyancsak elutasítani kérte a közös vállalkozás ellenértéke, illetőleg a felperesi haszonélvezeti jog értéke megtérítése iránti felperesi igényeket. Kiemelte, a felperes nem

tüntette fel a vagyonmérlegben a 4 600 000 Ft értékű kiskunfélegyházi lakást, amelynek használati díja 600 000 Ft-ban határozható meg. Kérte elszámolni az **(O.)** és Vidéke Takarékszövetkezettől felvett és kizárólag általa - 7 800 000 Ft összegben - visszafizetett kölcsöntartozás felperesre eső 3 900 000 Ft-os összegét, így valamennyi követelés egymásba történő beszámítása eredményeként a felperest 1 780 400 Ft megfizetésére kérte kötelezni.

- 4 -

A II. r. alperes a kereset teljesítését nem ellenezte.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az I. r. alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 2 489 150 Ft-ot és ennek 2002. szeptember 4. napjától járó késedelmi kamatait ingó és ingatlan értékkülönbözet címén, míg 1 242 800 Ft-ot és ennek 2006. március 2. napjától járó kamatait használati díj címén. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. r. alperesnek 549 840 Ft perköltséget. Az I. r. alperest a törvényszék gazdasági hivatala felhívására 75 060 Ft, míg az adóhatóság felhívására 153 000 Ft le nem rótt eljárási illeték megfizetésére kötelezte azzal, hogy a további 74 000 Ft eljárási illetéket, valamint 366 485 Ft bíróság által előlegezett költséget az állam viseli. A felperes képviselőjét ellátó pártfogó ügyvéd díjáról akként rendelkezett, hogy azt a kormányhivatal igazságügyi szolgálata állapítja meg.

Határozata indokolásában kifejtette, a felperes és az I. r. alperes a Ptk. 578/G. § (1) bekezdése szerinti élettársi kapcsolatban éltek, a szerzésben való közreműködésük arányát - eltérő bizonyíték hiányában - azonosnak tekintette. Az élettársi együttélés alatt szerzett vagyonon fennálló közös tulajdon megszüntetéséről a Ptk. 147-148. §-ában foglaltak alapján döntött. Az élettársak egyenlő arányú közös tulajdonának tekintette a **(település 1. neve, ingatlan címe)** szám alatti ingatlant, az ingatlan forgalmi értékét az általa aggálytalannak ítélt ingatlanforgalmi szakértői vélemény alapján 10 000 000 Ft-ban határozta meg. Rámutatott, a felperes nem bizonyította, hogy a különvagyonát képező isaszegi zártkert eladásából származó 150 000 Ft-ot a fenti ingatlan megvásárlásánál felhasználta, ezért azt, mint a különvagyonát a javára nem számolta el. Ugyancsak az élettársak egyenlő arányú közös tulajdonának tekintette a **(település 3. neve)-a, (ingatlan 3. címe)** szám alatti ingatlant, annak forgalmi értékét a szakvélemény alapulvételével 4 600 000 Ft-ra tette, és közös vagyonként vette számba a 0448/7. hrsz. alatti szántó művelési ingatlant is.

Megállapította, hogy az életközösség megszakadását követően a tanyás ingatlan az I. r. alperes, míg a **(település 3. neve)**-i lakás a felperes birtokában maradt, erre figyelemmel a felperest a haszonélvezeti jogának ellenértéke nem illeti, annak gyakorlását ugyanis a felperes az I. r. alperesnek átengedte. Utalt ennek kapcsán arra, hogy a haszonélvezeti jog megváltását egyebekben a másik haszonélvezőtől nem kérheti. A fentiek alapján az elsőfokú bíróság a felperes és az I. r. alperes közös tulajdonát képező ingatlanvagyon értékét 14 800 000 Ft-ban határozta meg.

Az ingatlanforgalmi szakértő véleményét elfogadva megállapította, hogy a **(település 1. neve)**i kocsma átlagos havi bérleti díja 2002. és 2009. közötti időszakban 63 000 Ft-ra

tehető azzal, hogy a használati díj ennek 80 %-a, azaz 50 400 Ft. Ennek megfelelően a 2002. szeptember 4-től 2009. július 1. napjáig terjedő időtartamra megállapítható használati díjat 4 127 760 Ft-ban határozta meg, amelyből a felperes javára 2 063 880 Ft-ot ítélt elszámolhatónak. A felperes által használt kiskunfélegyházi lakásingatlan használati díját havi 20 000 Ft-ra, annak a fenti időszakra vonatkozó összegét 1 642 000 Ft-ra tette, amelyből az I. r. alperest 821 000 Ft illeti, így e kettő különbözeteként az I. r. alperes terhére 1 242 880 Ft-ot vett figyelembe. Ezzel ellentétben a **(település 3. neve, ingatlan 4. hrsz.-a)** hrsz. alatti szántó ingatlan vonatkozásában használati díjat nem állapított meg, miután a szakértő megállapítása szerint az mezőgazdasági művelésre és haszonbérleti díj kitermelésére alkalmatlan.

Pf.II.20.599/2013/3. szám

- 5 -

Az I. r. alperes külön adósságának minősítette az **(O.)** és Vidéke Takarékszövetkezettől 2002. október 10. napján felvett vállalkozói kölcsön teljes összegét utalva arra, hogy a vállalkozói tevékenységet az I. r. alperes végezte, az pedig nem nyert a perben bizonyítást, hogy az e kölcsönből finanszírozott tartozások milyen vállalkozói tevékenységgel összefüggésben és milyen időpontban keletkeztek. Hasonló indokok alapján hagyta figyelmen kívül az I. r. alperes egyéni vállalkozásának eredményét, illetve veszteségét, kiemelve, hogy az árukészlet, illetve tartozások mértékére nézve pontos adatok nem álltak rendelkezésre.

Az élettársak ingóvagyonának összértékét 1 763 300 Ft-ra, ebből a felperesnél maradt ingóságok értékét 992 500 Ft-ra, az I. r. alperes birtokában maradt vagyontárgyak értékét pedig 770 800 Ft-ra tette. Részletezte a vagyonmérlegből kihagyott ingóságokat, döntését e tekintetben részletesen indokolta.

Bizonyíték hiányában nem ítélte elszámolhatónak a felperes javára a 300 000 Ft különvagyoni igényét és mellőzte az I. r. alperes kötelezését az utánfutó kiadására, miután az nem képezte a felperes tulajdonát.

Az ingóságok megosztása kapcsán - a felek birtokában maradt ingóságok értékének figyelembe vételével - az ingó értékkülönbözetet 221 700 Ft-ra tette azzal, hogy a felperes ebből 110 850 Ft-ot köteles az I. r. alperesnek megfizetni. A felperes és az I. r. alperes által egymás javára fizetendő összegek beszámítása eredményeként az I. r. alperes által a felperes javára teljesítendő megváltási árat és használati díjat, mindösszesen 3 732 030 Ft-ra tette és a Ptk. 301. §-a alapján kötelezte az I. r. alperest az ingó és ingatlan értékkülönbözet tekintetében az élettársi életközösség megszűnése napjától, míg a használati díj igény tekintetében középátlagos időponttól kezdődően a kamat megfizetésére.

Mellőzte a bizonyítás lefolytatását az alperesi egyéni vállalkozás, illetve az ott működtetett játékautomaták jövedelmezőségének vizsgálatát illetően, utalva arra, hogy az egyéni vállalkozás az I. r. alperes különvagyonának minősül, így annak kapcsán a felperes megalapozottan igényt nem érvényesíthet.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az I. r. alperes terjesztett elő fellebbezést annak részbeni megváltoztatása, a terhére megállapított marasztalási összeg mellőzése iránt oly módon, hogy a 3 732 030 Ft-ba kérte beszámítani az általa az **(O.)** és Vidéke Takarékszövetkezet részére visszafizetett, közös adósságnak minősülő 7 781 535 Ft felperesre eső ½ részét.

Fellebbezése indokaként előadta, a perben feltárt bizonyítékok alátámasztották, miszerint a peres felek közösen végezték - egyebek mellett - a kocsmák üzemeltetését is, e tevékenységük kapcsán 2 793 595 Ft összegű közös adósságuk keletkezett. Miután a közös gazdasági tevékenységük eredménye a közös vagyont gyarapította, így annak veszteségeit és tartozásait is közösen kell viselniük. A felperes a közös adósságok tényéről tudomással bírt, azt maga a kölcsönszerződés is részletesen tartalmazta, így azokért a felperes is helytállni tartozik. Kiemelte, a kölcsönösszeg adóssággal nem fedett részét (2 206 405 Ft) felérték, tehát a közös adósság ténye ennek kapcsán sem vitatható.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult.

- 6 -

A fellebbezés **alaptalan.**

A perben nem képezte vita tárgyát, miszerint a felperes és az I. r. alperes gazdasági együttműködést is magában foglaló élettári életközösségben éltek, egyezően határozták meg együttélésük időtartamát is. Az I. r. alperes fellebbezésében az élettársi közös vagyon körét illetően kizárólag az általa működtetett egyéni vállalkozás tartozásai elszámolásának mellőzését sérelmezte. Az elsőfokú bíróság ennek kapcsán arra az álláspontra helyezkedett, hogy az egyéni vállalkozás az I. r. alperes különvagyonához tartozik, így az ahhoz kapcsolódó vagyoni értékek, illetve adósságok nem képezhetik a közös vagyon részét, emiatt azok a vagyonmegosztás során a vagyonmérlegből mellőzendők. Az ítéletábra nem osztja az elsőfokú bíróság ezzel kapcsolatos álláspontját.

A Ptk. 578/G. § (1) bekezdése értelmében az élettársak az együttélésük alatt a szerzésben való közreműködésük arányában szereznek közös tulajdont. Az élettársi jogviszony fennállása esetén törvényes vélelem szól amellett, hogy az annak tartama alatt az élettársak által akár együttesen, akár külön-külön megszerzett bármely vagyontárgy az élettársak közös tulajdonát képezi, kivéve, ha az élettársak valamelyike kizárólagos szerzést bizonyít (BH2007. 122.). A közös szerzés célját, a szerzésben való közreműködés tényét és mértékét, valamint az ennek megfelelő arányú közös tulajdonszerzést általában az együttélés tartama alatt megszerzett vagyontömegre vonatkozóan egységesen kell meghatározni (BH1999. 258.). A Ptk. élettársak vagyoni viszonyait szabályozó rendelkezései között nem található meg elkülönülten a közös, illetve különvagyon fogalma, a bírói gyakorlat azonban az élettársak tekintetében is különbséget tesz - a házastársak vagyoni viszonyainak rendezéséhez hasonlóan - a közös, illetve a különvagyon tárgyai között a Csjt. 28. § (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően, és szükségesnek ítéli annak vizsgálatát, hogy a vagyontárgy megszerzésére az életközösség ideje alatt, avagy azon kívül, milyen jogcímen, illetve milyen jogi tények alapján került sor, a szerzés milyen eredetű vagyoni eszközök felhasználásával történt.

Az élettárs foglalkozásából, kereső tevékenységéből származó jövedelem a vagyonközösséghez tartozik, függetlenül attól, hogy az munkaviszonyból, munkaviszony jellegű egyéb jogviszonyból, gazdasági társasági tagsági viszonyból, esetlegesen egyéni vállalkozói tevékenységből származik. A befektetési, vállalkozási célokat szolgáló

vagyontárgyak alvagyoni jellegét a személyes, családi és háztartási célokat szolgáló vagyontárgyakéval azonos elvek alapján kell megítélni, ezért a vállalkozói vagyon nem minősíthető az egyéni vállalkozói tevékenységet folytató élettárs különvagyonának. A perbeli esetben az I. r. alperes egyéni vállalkozása körében a volt élettársak italboltot üzemeltettek, e tevékenységben mindketten aktívan részt vettek. Nem volt vitás, hogy a felperes közreműködött a felszolgálásban, üzletvezetésben, árubeszerzésben, az adminisztratív feladatok ellátásban. Az sem volt kétséges a peradatok alapján, hogy a vállalkozás jól jövedelmezett, az abból származó nyereség biztosította a család megfelelő színvonalú életvitelét, egyben a különböző kiadások fedezetéül is szolgált, azaz családi és háztartási célokat egyaránt kielégített, így az ez okból sem tekinthető az I. r. alperes különvagyonának. Ebből következően nem mellőzhető az egyéni vállalkozás vagyonának vizsgálata, azaz meg kell határozni annak az élettársi életközösség megszakadása időpontja szerinti aktív és passzív vagyonát, eszközállományát, kintlevőségeit, tartozásait, az ahhoz kapcsolódó vagyoni értékű jogosultságokat, vagyoni tárgyú kötelezettségeket. Mindezek kapcsán pontos adatok nem állnak a rendelkezésre, és a peres felek

Pf.II.20.599/2013/3. szám

- 7 -

nyilatkozatából kitűnően a periratokhoz csatolt, illetve a beszerzett iratokon túlmenően további okiratok nem lelhetők fel, így az ezt érintő elszámolás kiindulópontjának a rendelkezésre álló iratok tartalmát kell tekinteni.

Az egyéni vállalkozás 2001. évi zárókészlete 2 502 500 Ft-ot tett ki, míg a 2002. évi 2 387 425 Ft volt. Az élettársi életközösség a felek között nem vitásan 2002. szeptember 4. napján szakadt meg, ezen időpontra vonatkozóan a tárgyi eszközkészlet nagyságát illetően pontos adat nincs, de a fentiek alapján valószínűsíthető, hogy a vállalkozás eszközállománya elérte a 2,4-2,5 millió forintot, amely a volt élettársak között elszámolandó, s a szerzésben való egyenlő arányú közreműködésükre tekintettel a felperest annak $\frac{1}{2}$ része megilleti.

Tény ugyanakkor, hogy az I. r. alperes utóbb az italbolt elhelyezéséül szolgáló ingatlant értékesítette, a vendéglátóhelyet az értékesítés időpontjáig egyedül üzemeltette. Ahogyan a fentiekben az ítéletábra arra utalt, az italbolt huzamos időn keresztül jól jövedelmező vállalkozásnak bizonyult, az adott település közkedvelt, úgymond jól bejáratott üzlete volt, s mint ilyen, vagyoni értéket képviselt, amelyet a felperes javára ugyancsak figyelembe kell venni az elszámolás során. Helytállóan hivatkozott ugyanakkor az I. r. alperes fellebbezésében arra, hogy az **(O.)** és Vidéke Takarékszövetkezettől felvett kölcsön közös adósság, amelynek elszámolása szintén nem mellőzhető. Kétségtelen, hogy e pénzügyi kölcsönt az I. r. alperes az élettársi életközösség megszűnését követően vette fel, az azonban részben a közös vagyonhoz tartozó egyéni vállalkozás tartozásainak kiegyenlítésére szolgált. A kölcsön 5 000 000 Ft-ot kitevő összegéből 2 793 595 Ft került felhasználásra a vállalkozás kintlevőségeinek rendezésére **((T.)** Rt-nek 243 434 Ft; a **(M.)**ker Kft-nek 450 161 Ft; az APEH-nak 2 100 000 Ft), így a felperes a nem vitásan kizárólag az I. r. alperes által visszafizetett törlesztő részletek ezzel arányos megtérítésére kötelezhető. A kölcsönből fennmaradó 2 206 405 Ft az I. r. alperes részére került kiutalásra, azt az életközösség megszakadását követően felvette, saját céljaira fordította, így a felperes helytállási kötelezettsége ez utóbbi összeg kapcsán nem állapítható meg.

Utal az ítéltábla arra, hogy az I. r. alperes ez utóbbi pénzösszeg közös célra történő felhasználása kapcsán tényelődást nem tett, bizonyítást nem ajánlott fel, így az általa felvett és felélt kölcsönösszeg megtérítését nem igényelheti. A felperes nem vitatta, hogy a pénzügyi kölcsönt az I. r. alperes egyenlített ki, az általa visszafizetett összeg 7 781 535 Ft-ot tett ki, ebből - arányosan - 4 357 660 Ft vehető figyelembe az elszámolás alapját képező közös tartozásként, amelynek $\frac{1}{2}$ része 2 178 830 Ft lenne a felperesre terhelhető. Nem merült fel a perben adat arra vonatkozóan, hogy a fenti, összesen 2 793 595 Ft-ot kitevő tartozáson túlmenően az egyéni vállalkozásnak egyéb tartozásai, avagy kintlevőségei lettek volna, ezért az elszámolható vállalkozói vagyon meghatározása során további vagyoni elem nem volt számításba vehető. Az elszámolás során figyelembe véve az eszközkészlet értékéből a felperest megillető összeget (közel 1 200 000-1 250 000 Ft), valamint a vállalkozásban megtestesülő - pontosan meg nem határozható vagyoni értéket, ezek együttesen kitesznek legalább olyan értéket, mint a pénzügyi hitelből a felperes terhére mutatkozó összeg. Erre tekintettel az egyéni vállalkozás vagyonának elszámolása kapcsán a felperes marasztalására és ennek folytán az I. r. alperest terhelő marasztalási összeg mellőzésére nem kerülhet sor.

- 8 -

A kifejtettekre figyelemmel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítélete fellebbezéssel érintett rendelkezését - a fentebb kifejtett részben eltérő indokolással - a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az I. r. alperes fellebbezése nem vezetett sikerre, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles viselni egyfelől a fellebbezési pertárgyértékhez igazodó fellebbezési eljárási illetéket (1990. évi XCIII. tv. 46. § (1) bekezdés, 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdés), másfelől a felperes képviselőjét ellátó pártfogó ügyvéd díját (a jogi segítségnyújtásról szóló 2003. évi LXXX. tv. (Jstv.) 11/A. § (3) bekezdés). Az ítéltábla a Pp. 87. § (2) bekezdésében foglaltak szerint csupán a pártfogó ügyvédi díj viseléséről rendelkezett, annak összegét a Jogi Segítségnyújtó Szolgálat állapítja meg (Jstv. 52. (1) a) pont).

Szeged, 2014. január 8.

Dr. Szeghő Katalin sk.	Bereczkyné dr. Lengyel Nóra sk.	Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk.
a tanács elnöke	előadó bírő	táblabíró